

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/45/2024
Identifikačné číslo spisu:	6121575008
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121575008.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Mirosľavy Janečkovej, v spore žalobkyne Winners Group, a. s., Mlynské Nivy 73, Bratislava, IČO: 44 092 890, zastúpenej spoločnosťou BAJO LEGAL, s.r.o., Landererova 8, Bratislava, IČO: 36 860 581, proti žalovanému Mgr. O.W., narodenému XX. M. XXXX, S. XX, H., zastúpenému spoločnosťou CLS Čavojský & Partners, s.r.o., Zochova 6-8, Bratislava, IČO: 36 854 972, o zaplatenie 5 000 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. apríla 2024, č. k. 4Cob/86/2023-190, takto

rozhodol:

- I. Dovolenie žalobkyne o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á proti žalobkyni n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice II (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. januára 2023, č. k. 30Cb/3/2022-131 zamietol žalobu a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie skonštatoval, že zo zmluvy o spolupráci mal preukázané, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli dňa 4. augusta 2012 zmluvu o spolupráci (ďalej aj „zmluva“), predmetom ktorej bol záväzok žalovaného vykonávať činnosti uvedené v čl. I bode 1, písmeno a) a b) zmluvy, podľa čl. III ods. 2 písm. n) zmluvy sa žalovaný zaviazal s informáciami, ktoré nadobudol pri výkone činnosti počas trvania zmluvy, zaobchádzať ako s dôvernými informáciami, neposkytnúť ich žiadnej tretej osobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu žalobkyne, nepoužiť ich na žiaden iný účel ako je účel, na ktorý mu boli tieto informácie zverené, pričom táto povinnosť trvá aj po ukončení zmluvného vzťahu založeného touto zmluvou a vzťahuje sa aj na informácie a poznatky o tretích osobách, podľa čl. VI ods. 1 písm. c) zmluvy je povinnosť zabezpečená zmluvnou pokutou vo výške 5 000 eur za každé jednotlivé porušenie povinnosti.

3. Z listu žalobkyne z 28. októbra 2021, ktorý bol doručený žalovanému dňa 2. novembra 2021, mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobkyňa vyzvala žalovaného na zaplatenie zmluvnej pokuty v zmysle čl.

III ods. 2 písmena n) a čl. 6 odsek 1 písmeno c) zmluvy z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti konaním žalovaného, ktorý dôverné informácie podľa čl. II odsek 2 písmeno n) zmluvy poskytol tretej osobe - spoločnosti inFEEnity, spol. s r.o., a to bez predchádzajúceho písomného súhlasu klienta.

4. Zo žaloby o zdržanie sa nekalosúťažného konania z 27. januára 2021 podanou spoločnosťou inFEEnity s.r.o. ako žalobkyňou voči spoločnosti žalovaného na Okresný súd Bratislava I, vedenej pod sp. zn. 33Cb/14/2021, mal súd prvej inštancie preukázať, že v podanej žalobe bolo uvedené, že žalovaný ako konateľ žalobkyne uzatvoril so žalovaným Zmluvu o spolupráci, na základe ktorej vykonával činnosť finančného sprostredkovateľa. Do roku 2020 vykonával svoju činnosť nepretržite v zmysle predmetnej zmluvy. V priebehu roku 2020, a to v mesiaci júl, došlo zo strany žalovaného k porušeniu uzavretej zmluvy, keď si prestal plniť svoje zmluvné povinnosti ustanovené v čl. IV bode 1., čím súčasne došlo k porušeniu zmluvy aj v bode 1 článku III zmluvy. K porušeniu povinnosti došlo činnosťou, keď jej bol odopretý prístup do informačného systému, a to bez prípadného upozornenia zo strany žalovaného. Žalobkyňa využila svoje právo podľa § 345 Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“) a uplatnila si zákonnú možnosť pre odstúpenie od zmluvy.

5. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že zmluvu uzavretú medzi stranami sporu možno charakterizovať ako nepomenovanú s prvkami mandátnej (medzi stranami sporu nebolo sporné, že medzi nimi došlo k uzavretiu zmluvy a záväzku spolupracujúceho vykonávať zmluvne dohodnuté činnosti pre žalobkyňu), predmetom ktorej bolo finančné poradenstvo a finančné sprostredkovanie podľa zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že mandátna zmluva je základným typom obstarávateľskej zmluvy upravenej v ObZ. Z uvedeného dôvodu, ak si žalobkyňa uplatňovala svoj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty na základe uzavretej zmluvy resp. jej porušenia, uzatvoril, že právny vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu treba posudzovať ako obchodnoprávny, ako písomne uzavretú nepomenovanú zmluvu s prvkami mandátnej zmluvy. Zároveň uviedol, že tento vzťah bol medzi fyzickou a právnickou osobou, ktoré vykonávajú samostatnú podnikateľskú činnosť vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku. Ide teda o osoby, ktoré majú rovné postavenie a zmluvnú voľnosť v právnom vzťahu t.j. nejde o podriadený vzťah typu zamestnávateľ - zamestnanec.

6. Súd prvej inštancie preto následne vykonával dokazovanie v smere priznania nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty z dôvodu porušenia čl. III ods. 2 písmena n) a čl. 6 odsek 1 písmeno c) zmluvy konaním žalovaného, ktorý mal podľa žalobkyne poskytnúť dôverné informácie podľa čl. II odsek 2 písmeno n) zmluvy tretej osobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu klienta. Mal preukázať, že žalovaný konkrétne poskytol inej osobe (spoločnosti) informácie, že v priebehu roku 2020, v mesiaci júl, malo dôjsť zo strany žalobkyne k porušeniu jej zmluvných povinností ustanovených v čl. IV bode 1 a čl. III bode 1, a to tvrdeným odopretím prístupu žalovaného do informačného systému. Uvedené informácie týkajúce sa zmluvného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným, podľa žalobkyne, mali celkom zjavne predstavovať informácie nadobudnuté pri výkone činnosti počas trvania zmluvy, a teda dôverné informácie podľa čl. III ods. 2 písm. n) zmluvy. Z uvedeného dôvodu, priznaniu nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty z dôvodu porušenia čl. III ods. 2 písmena n) a čl. 6 odsek 1 písmeno c) zmluvy konaním žalovaného, musí predchádzať posúdenie zo strany súdu, či poskytnutie informácie tretej osobe spĺňa atribúty porušenia zmluvnej povinnosti zo strany žalobkyne, t.j. ide o dôverné informácie nadobudnuté pri výkone činnosti počas trvania zmluvy.

7. Následne súd prvej inštancie skonštatoval, že ustanovenie § 266 ods. 4 ObZ obsahuje výkladové pravidlo contra proferentem, ktoré dopĺňa právnu úpravu výkladu prejavu vôle v ObZ, je to výkladové pravidlo prejavu vôle pri právnych úkonoch, podľa ktorého sa majú výrazy či slovné spojenia, ktoré pripúšťajú rôzny výklad v pochybnostiach vykladať na ťarchu strany, ktorá tento pojem použila pri konaní ako prvá (proferent). Pri aplikácii tohto výkladového pravidla vo vzťahu k definícii, čo je dôverná informácia podľa čl. III ods. 2 písm. n) zmluvy, je preto dôležité identifikovať skutočnosť, že nejednoznačnosť daného výrazu pripúšťa rôzny výklad. Nasvedčuje tomu, že nejednoznačnosť nie je možné odstrániť ani postupom podľa § 266 ods. 1, 2, 3 ObZ. Nejasnosť výrazu, ktorý pripúšťa rôzny

výklad, je v tomto prípade nejednoznačnou (nejasnou) vôľou zmluvných strán. Od vôle zmluvných strán sa musí odvíjať zhoda, či rozpor v nazeraní na sporný výraz. Dôverné informácie podľa čl. III ods. 2 písm. n) zmluvy nie sú v tomto prípade v zmluve nijakým spôsobom špecifikované, t.j. že môže ísť aj o informácie týkajúce sa zmluvného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným. Z uvedeného výkladu vyplýva, že je dôležitá identifikácia subjektu, ktorý použil daný výraz ako prvý, t.j. kto je preferentom. V tomto prípade je to žalobkyňa, pretože určila zmluvné podmienky. Je preto zaťažená povinnosťou preukázať, že sporný výraz nie je medzi stranami nejednoznačný, ako aj to, že bola pri použití tohto výrazu dobromyseľná. V spore sa jej však nepodarilo preukázať, že sporný výraz nie je medzi stranami nejednoznačný, a ani to, že ako preferent bola pri použití tohto výrazu dobromyseľná. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobu zamietol. Skonštatoval, že zmluvné podmienky (dôverné informácie) sú tak nejasnej a neurčitej definície vo vzťahu k výkladu porušenej povinnosti definovanej žalobkyňou, že konanie žalovaného (oznámenie porušenia jeho zmluvných povinností ustanovených v čl. IV bode 1 a čl. III bode 1, a to tvrdeným odopretím prístupu žalovaného do informačného systému) nemôže spĺňať atribúty porušenia zmluvnej povinnosti zo strany žalobkyne, pretože ide o veľmi extenzívny výklad dôvernej informácie vo vzťahu ku konaniu žalovaného.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď v konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 24. apríla 2024, č. k. 4Cob/86/2023-190 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom prvom výroku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil (výrok I.), v napadnutom druhom výroku ho zmenil tak, že žalovanému priznal proti žalobkyni náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok II.). Zároveň podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP žalovanému priznal proti žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (výrok III.).

10. V odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Odvolací súd si osvojil výstižné a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkázal a na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolaciemu tvrdeniu žalobkyne (že v napadnutom rozsudku absentuje odôvodnenie o zamietnutí žaloby, pretože súd prvej inštancie celé odôvodnenie založil na údajnej spornosti výkladu pojmu „dôverné informácie“, ktorý nebol vôbec relevantný a vôbec sa nezaoberal, či z hľadiska skutočného znenia zmluvy došlo zo strany žalovaného k porušeniu zmluvnej povinnosti) uviedol, že toto tvrdenie nie je dôvodné.

11. Odvolací súd zistil z obsahu spisu, že žalobkyňa v prejednávacom spore, aj v odvolaní namietala, že žalovaný poskytnutím akejkoľvek informácie získanej pri výkone svojej činnosti v zmysle zmluvy tretej osobe bez súhlasu žalobkyne porušil svoju zmluvnú povinnosť, a preto je povinný zaplatiť žalobkyni zmluvnú pokutu. Žalovaný sa bránil tvrdením, že poskytnutím informácie tretej osobe týkajúcej sa odopretia prístupu do informačného systému zo strany žalobkyne neporušil žiadnu svoju zmluvnú povinnosť a zdôraznil, že neposkytol žiadne informácie, ktoré nadobudol pri výkone činnosti v spoločnosti žalobkyne, pretože tretej osobe poskytol konkrétne iba informácie, že v priebehu roku 2020 v mesiaci júl malo dôjsť zo strany žalobkyne k porušeniu zmluvných povinností ustanovených v čl. IV. bode 1 a čl. III bode 1 zmluvy.

12. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie konštatoval uvedené poskytnutie informácie ako preukázané. Súd prvej inštancie zamietnutie žaloby následne odôvodnil tým, že v tomto prípade sú zmluvné podmienky (dôverné informácie) tak nejasnej a neurčitej definície vo vzťahu k výkladu porušenej povinnosti, že konanie žalovaného nemôže spĺňať atribúty porušenia zmluvnej povinnosti zo strany žalobcu, pretože ide o veľmi extenzívny výklad dôvernej informácie vo vzťahu ku konaniu žalovaného.

13. Odvolací súd skonštatoval, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie žalobu zamietol, a preto ho nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, nakoľko súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii

zákonných predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Odvolací súd z obsahu odvolania vo vzťahu k namietanému nedostatočnému odôvodneniu napadnutého rozhodnutia zistil, že žalobkyňa nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. To, že žalobkyňa mala na vec odlišný názor, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo odôvodnené podľa jej predstáv, nie je dostačujúcou bázou pre tvrdenia o existencii vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Odvolací súd zdôraznil, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v spore.

14. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písmeno d) CSP odvolací súd uviedol, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla a ani riadne neodôvodnil inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15. Odvolací súd zistil z obsahu spisu, že súd prvej inštancie riadne vykonal dokazovanie podľa návrhov strán sporu, dôkazy posúdil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a správne dospel k záveru, že zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu zmluvnej povinnosti, v dôsledku ktorého by žalobkyni vznikol nárok na zmluvnú pokutu uplatnený žalobou.

16. Ďalej odvolací súd zdôraznil, že získanie poznatku žalovaného o odopretí prístupu do informačného systému žalobkyne nemožno považovať za informáciu definovanú v článku III. bodu 1 zmluvy, a iba skutočnosť, že žalovaný poskytol tretej osobe informáciu o porušení povinnosti zo strany žalobkyne vyplývajúcej z čl. IV. zmluvy, a následne podanie žaloby treťou osobou v spore vedenom Okresným súdom Bratislava I, nemožno v žiadnom prípade považovať za porušenie povinnosti žalovaného, ktoré by zo strany žalobkyne bolo možné sankcionovať zmluvnou pokutou. Rovnako tak za informáciu, ktorá nemôže byť poskytnutá tretej osobe, nemožno označiť ani to, že žalovaný dal výpoveď zmluvy. Odvolací súd uviedol, že predmetný právny úkon (výpoveď) je právom zmluvnej strany ukončiť zmluvný vzťah, a nie je informáciou získanou pri činnosti žalovaného pre žalobkyňu v zmysle predmetnej zmluvy, na ktorú by sa vzťahoval vznik zmluvnej pokuty.

17. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie správne dospel k skutkovému a právnemu záveru, že v prejednávanej spore nebolo preukázané také porušenie povinnosti zo strany žalovaného, pre ktoré by žalobkyňa mala nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty.

18. K druhému výroku napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, avšak nezohľadnil zásadu úspechu/neúspechu strany sporu tým, že neuviedol, kto je povinný žalovanému nahradiť trovy konania. Odvolací súd preto podľa § 388 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom druhom výroku o náhrade trov konania tak, že úspešnému žalovanému priznal proti neúspešnej žalobkyni plnú náhradu trov prvoinštančného konania.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinná nahradiť neúspešná žalobkyňa.

20. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté rozhodnutie, a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

21. Namietala závery súdu prvej inštancie, nakoľko mala za to, že výklad pojmu dôverné informácie ani nebol predmetom sporu, keďže predmetné ustanovenie zmluvy definovalo informáciu, o ktorej bol žalovaný povinný zachovávať mlčanlivosť iným spôsobom, a konštatovala, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na údajnej spornosti výkladu pojmu „dôvernej informácie“, ktorý ako pojem nebol relevantný, a vôbec sa nezaoberal tým, či z hľadiska znenia článku III ods. 2 písm. n) zmluvy došlo k porušeniu tam uvedenej povinnosti žalovaného alebo nie.

22. Ďalej dovolateľka tvrdila, že odvolací súd porušil § 387 ods. 2 CSP, keď obmedzil svoje odôvodnenie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie len konštatovaním správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za nedostatočne

odôvodnené, ktoré nedalo odpoveď na jej podstatné argumenty (ako odvolateľky).

23. K dovolaniu podal žalovaný vyjadrenie z 17. septembra 2024, v ktorom žiadal dovolanie podľa § 448 CSP zamietnuť. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či je dovolanie prípustné.

25. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

26. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na možnosť prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na krajnú výnimku z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3Cdo/208/2014).

27. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z ustanovení § 419 a nasl. CSP, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

28. V posudzovanom prípade dovolateľka vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vady konania vymenované v ust. § 420 CSP sú špecifické tým, že zakladajú nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť. Vyplýva to z ust. § 431 CSP, podľa ktorého dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

29. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae, teda odmietnutia spravodlivosti (obdobne napr. uznesenie dovolacieho súdu 30. augusta 2018, sp. zn. 2Cdo/141/2017). Medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

30. Dovolací súd poukazuje na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. novembra 2018 vo

veci III. ÚS 314/2018 a z 21. januára 2021 vo veci II. ÚS 120/2020, z ktorých okrem iného vyplýva, že podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, či objasnenie a obhájenie toho ako súd procesne postupoval, vrátane toho ako rozhodol, a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Rozhodnutie je vyvrcholením procesného postupu a samotné súdne rozhodnutie je najdôležitejším procesným úkonom súdu, preto musí byť považované za súčasť procesného postupu súdu. Je potrebné dôsledne trvať na tom, aby odvolací súd naplnil požiadavku úplnosti, výstižnosti, presvedčivosti a preskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu.

31. Dovolací súd konštatuje, že predmetom uplatneného nároku v konaní je žalovaná istina, ktorú si žalobkyňa uplatnila voči žalovanému s príslušenstvom titulom zmluvnej pokuty podľa článku VI ods. 1 písm. c) zmluvy, ktorej predmetom je záväzok žalovaného vyvíjať pre žalobkyňu činnosť smerujúcu k tomu, aby klient mal príležitosť uzavrieť produktovú zmluvu so zmluvným partnerom a poskytovať klientom odborné poradenstvo a služby súvisiace s uzatvorením produktovej zmluvy. Podľa žalobkyne žalovaný poskytol informácie tretej osobe bez jej súhlasu, čím porušil článok III bod 2 písm. n) zmluvy, v dôsledku čoho jej vznikol nárok na uplatnenú zmluvnú pokutu vo výške 5 000 eur s príslušenstvom za každé jednotlivé porušenie povinnosti žalovaného.

32. Predmetom posúdenia sú informácie o porušení povinnosti žalovaného podľa zmluvy o spolupráci a postupu žalobkyne, ktorá odoprela žalovanému prístup do informačného systému v dôsledku porušenia povinnosti žalovaného, ktorý mal poskytnúť informácie tretej osobe (obchodnej spoločnosti), ktoré sa podľa žalobkyne sa týkajú predmetu zmluvy o spolupráci.

33. Dovolací súd konštatuje, že konanie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu tvorí jeden celok.

34. Súd prvej inštancie výrok o zamietnutí žaloby odôvodnil najmä v bodoch 31. a 34. odôvodnenia, keď dospel k záveru vychádzajúc z ustanovenia zmluvných povinností definovaných v článku III ods. 2 písm. n) zmluvy o spolupráci, že dôverné informácie sú v rámci zmluvných podmienok tak nejasnej a neurčitej definície, vo vzťahu k výkladu porušenej povinnosti definovanej žalobkyňou, že konanie žalovaného - oznámenie porušenia jeho zmluvných povinností ustanovených v článku IV bod 1 a v článku III bod 1 zmluvy, a to tvrdeným odopretím prístupu žalovaného do informačného systému, nemôžu spĺňať atribúty porušenia zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného, pretože ide o veľmi extenzívny výklad dôvernej informácie vo vzťahu k jeho konaniu.

35. Žalobkyňa v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie tvrdila, že poskytnuté informácie zo strany žalovaného sú informácie, ktoré žalovaný nadobudol pri výkone svojej činnosti, že mal byť žalovanému odopretý prístup do informačného systému sa žalovaný mohol dozvedieť iba pri výkone činnosti podľa zmluvy o spolupráci, a nedozvedel by sa túto informáciu, ak by činnosť nevykonával. Informácie o odopretí prístupu do informačného systému žalobkyne tvorí predmet mlčanlivosti podľa článku III ods. 2 písm. n) zmluvy, a žalovaný túto informáciu nemohol poskytnúť žiadnej tretej osobe bez predchádzajúceho súhlasu žalobkyne. Predmetom mlčanlivosti je podľa žalobkyne aj výpoveď zmluvy, keďže túto informáciu, ako aj skutočnosti uvedené vo výpovedi (informácia o rezervnom fonde a jeho trvaní) nadobudol žalovaný pri výkone činnosti. Žalobkyňa poukazovala na zjavne nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ktorý sa nezaoberal aplikáciou ustanovenia zmluvy na daný skutkový stav.

36. Odvolací súd sa s argumentami žalobkyne uvedenými v odvolaní vysporiadal najmä v bodoch 35. a 36. odôvodnenia rozhodnutia, kde konštatoval, že získanie poznatku žalovaného o odopretí prístupu do informačného systému žalobkyne nemožno považovať za informáciu definovanú v článku III bod 1 zmluvy, a iba skutočnosť, že žalovaný poskytol tretej osobe informáciu o zrušení prístupu zo strany žalobkyne, a následne podanie žaloby treťou osobou v spore vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33Cb14/2021 nemožno v žiadnom prípade považovať za také konanie žalovaného, ktoré by bolo možné považovať za porušenie jeho povinnosti žalovaného, ktoré by zo strany žalobkyne bolo možné sankcionovať zmluvnou pokutou. Odvolací súd skonštatoval, že rovnako tak za informáciu, ktorá nemôže byť poskytnutá tretej osobe, nemožno označiť ani to, že žalovaný dal výpoveď zmluvy. Odvolací súd skonštatoval, že predmetný právny úkon výpovede je právom zmluvnej strany ukončiť zmluvný vzťah, a nie je informáciou získanou pri činnosti žalovaného pre žalobkyňu, na ktorej poskytnutie tretej osobe by sa vzťahoval vznik nároku na zmluvnú pokutu.

37. Dovolací súd sa oboznámil s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý rozhodol na základe postupu

podľa § 387 ods. 2 CSP, vzhľadom na dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, pričom zistil, že odvolací súd na podstatné odvolacie námietky žalobkyne reagoval najmä v bode 35. odôvodnenia, v ktorom posudzoval aj charakter informácií, ktoré mali byť poskytnuté bez súhlasu žalobkyne žalovaným tretej osobe, a uzatvoril, že sa nejedná o informácie definované v článku III bod 1 zmluvy. Takto vyhodnotil aj výpoveď zo zmluvy, ktorú taktiež nepovažoval za informácie získané činnosťou žalovaného pre žalobkyňu v zmysle predmetu zmluvy, vo vzťahu ku ktorým sa viaže vznik nároku žalobkyne na zmluvnú pokutu.

38. Dovolací súd dáva do pozornosti skutočnosť, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a ani úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie, a to už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené, okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a odvolacej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, pretože dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy nižších inštancií ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho ustálil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd má možnosť len vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

39. Dovolací súd konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu dáva dostatočné odpovede na odvolacie námietky žalobkyne, ktorá spochybňovala postup súdu prvej inštancie pri posudzovaní nesporne zisteného skutkového stavu dostatočným dôkazom a riadnym dokazovaním, ktorý sa zamerail len na hodnotenie žalobkyňou tvrdených informácií, ktoré poskytol žalovaný tretej osobe z hľadiska atribútu „dôverná informácia“. Odvolací súd však obsah žaloby hodnotil v bode 35. odôvodnenia rozhodnutia aj z hľadiska kritérií naplnenia charakteru týchto informácií, a ich súvislosť s predmetom zmluvy, ktorá je vyjadrená v článku II zmluvy vo väzbe na článok III ods. 1 zmluvy. Tento postup odvolacieho súdu hodnotí dovolací súd ako správny, keď odvolací súd vo svojom rozhodnutí dal odpovede aj na žalobkyňou formulované odvolacie námietky, a vyjadril právny názor na uplatnený nárok len z hľadiska posudzovania inštitútu dôverných informácií, tak ako posúdenie uplatneného nároku obmedzil v dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie.

40. V dôsledku uvedeného postupu dal odvolací súd odpovede na podstatné a nosné odvolacie námietky žalobkyne proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

41. Zdôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je podľa dovolacieho súdu dostatočné, odvolací súd sa vysporiadal s podstatnou posúdenia uplatneného žalobného nároku, a to, či posudzované informácie majú charakter informácií súvisiacich s predmetom zmluvy o spolupráci. Podľa názoru dovolacieho súdu nie je možné z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovať, že by odvolací súd výlučne odkázal na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 2 CSP, keď aj takýto postup je súladný so zákonom, avšak takto odvolací súd nepostupoval, keď v dôvodoch rozhodnutia hodnotil nielen postup súdu prvej inštancie z hľadiska skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním (bod 34. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu), ale súčasne v zmysle už vyššie uvedeného sa vo svojom rozhodnutí dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami žalobkyne a posúdil zistený skutkový stav, ktorý bol východiskom pre rozhodovanie súdu prvej inštancie aj samostatne, a to v bodoch 35. a 36. odôvodnenia svojho rozhodnutia

42. Dovolací súd konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu dáva odpovede na podstatné odvolacie dôvody, hodnotí skutkový stav, ktorý ustálil súd prvej inštancie, a vyjadruje logické závery najmä v bode 35. odôvodnenia týkajúce sa posudzovania charakteru informácií, ktoré boli aj východiskom pre jeho rozhodovanie. Rozhodnutie odvolacieho súdu je preto potrebné považovať za rozhodnutie naplňujúce právo strán sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a právo na spravodlivý proces.

43. Z uvedeného vyplýva, že dovolanie nie je procesne prípustné, a preto ho dovolací súd v zmysle §

447 písm. c) CSP odmietol.

44. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni ako neúspešnej strane (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

45. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.